

Ady Mária

Csendélet melankóliával

MŰBÍRÁLAT - SZÍNHÁZ - LXI. évfolyam, 38. szám, 2017. szeptember 22.

(Csehov: Ivanov, Weöres Sándor Színház, Vidéki Színházak Fesztiválja, Thália Színház, szeptember 4.)

Lukáts Andor rendezésében Ivanov mintha kezdettől halott volna. A nyitójelenet földön heverő, megbarnult falevelei, töredezett spalettái, szépiaszín őszisége egyszerű fordítással formálja képpé a kerti asztal mellett magába roskadtn, háttal ülő férfi letargiáját. Egyik keze élettelenül csüng alá, háta meggörnyed, vállait erőtlenül ejti előre. A halál árnyát nem Misa puskája veti rá. Az élet kioltása csupán külsővé teszi, ami addig belső: objektívvá annak szubjektív valóságát. A kettő között mindaddig fennálló feszültség bukásba torkolló kétségbeesett küzdelem nélkül kellemetlen csupán, de nem válik elviselhetetlenné. Bányai Kelemen Barna Ivanovjának kálváriája tépelődés és dilemma híján megmarad semleges helyzetjelentésnek.